

Opgeschoten

Opgeschoten is de feestkrant bij de opening op 10 mei 2019 van de nieuwbouw van Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen in de Botermelkbaan 75, Schoten

COLOFON

Redactie: Luc Claessens, Katrijne Knaeps, Gwen Vankevelaer, Els Van Laere, Tinne Verbruggen, Jan Verstraeten

Eindredactie: Tinne Verbruggen

Foto's: Sophie Peirsman, Kyrra Delissen, Bart Symons, onbekend

Layout: Marleen Marien

Druk: Drukkerij Bulckens bvba, Herenthout

Opplage: 2000 exemplaren

Waar nodig werden fictieve namen vermeld in de artikels.

Verantwoordelijke uitgever: Luc Claessens, Korte Sint-Annastraat 4, 2000 Antwerpen - Overname van artikels of foto's uit deze publicatie kan, mits toestemming van de uitgever.

Jeugdzorg Emmaüs in Schoten

In oktober 2018 verhuisden de kinderen en jongeren van begeleidingshuis Juno naar een nieuwbouw waar ze bijna 15 jaar op hebben moeten wachten. De periode van plannen maken en de uiteindelijke realisatie van een volledige nieuwbouw duurde langer dan voorzien.

Een kleine 100 jaar geleden (1922) startte Huize Bethanie via de vzw Caritas met 'een afdeling in de bossen van Schoten aan de Botermelkbaan: een home voor halve vrijheid voor delinquenten uit verbeteringsscholen, als tussenstap naar de vrijheid'. Het verblijf in een home en de organisatie van onderwijs vond nog plaats op eenzelfde site, door dezelfde initiatiefnemers.

Ondertussen veranderde er heel wat in de bijzondere jeugdzorg. Huize Bethanië is jarenlang uitgebaat geweest door dé juffrouwen, dames die hun hele leven jong gebleven zijn, omdat ze hun leven ten dienste stelden van de kinderen en jongeren uit gezinnen die het moeilijk

hadden. 7 dagen op 7 stonden zij in voor de kinderen en jongeren.

Het is 40 jaar geleden dat Huize Bethanië erkend werd als begeleidingshuis door de Dienst Jeugdbescherming van het ministerie van Justitie. De juffrouwen werden meer en meer bijgestaan door betaalde en geschoolde krachten.

Ondertussen is begeleidingshuis Juno erkend en gefinancierd door het Agentschap Opgroeien van de Vlaamse Gemeenschap en maakt het onderdeel uit van Jeugdzorg Emmaüs. In totaal verblijven er 59 kinderen en jongeren op het domein en werd er tevens een thuisbegeleidingsdienst (De Compagnie) en een dienst begeleid zelfstandig wonen (Kamino) uitgebouwd.

Deze krant vertelt het verhaal van de medewerkers die op dit moment bijdragen tot een kwalitatieve jeugdzorg aan de Botermelkbaan in Schoten.

Begeleidingshuis Juno

Juno is een begeleidingshuis dat instaat voor het verblijf en de begeleiding van 59 jongeren tussen 3 en 20 jaar. Voor alle jongeren die hier verblijven is 'thuis' geen veilige plek. Zowel niet-begeleide minderjarige vluchtelingen als jongeren uit de bijzondere jeugdzorg kunnen bij Juno terecht. De jongsten verblijven in een leefgroep met telkens 12 kinderen. Zo is er Kits voor de 3- tot 10-jarigen en Krinkel voor de 10- tot 14-jarigen. Vanaf de adolescentie (14- tot en met 20-jarigen) zijn er twee kleinere leefgroepen: Biz Ikki en Tokaido. Hier worden verschillende vormen van studio-wonen - met een uiteenlopende mate van zelfstandigheid - aangeboden. Zorg op maat staat bij Juno centraal want elk kind is uniek.

Kamino: begeleid zelfstandig wonen

Jongeren die vanuit een residentiële voorziening vertrekken, niet meer thuis kunnen wonen of thuisloos zijn, kunnen - vanaf hun 17de tot hun 21ste - op een begeleider van Kamino rekenen. Zij kunnen op vraag van 'de intersectorale toegangspoort' onze hulp inschakelen. Begeleiders van Kamino helpen bij het zelfstandig leren wonen wanneer de ondersteuning door diensten zoals CAW, OCMW, JAC en CLB hierbij onvoldoende is. Naast praktische ondersteuning helpt Kamino ook bij het ontplooiën van sociale vaardigheden. De begeleider gaat minstens één keer per week op bezoek. Samen met de jongere maken ze een plan op en gaan ze aan de slag. Ze spreken ook samen af hoe lang de begeleiding duurt.

De Compagnie: thuisbegeleiding

De Compagnie helpt ouders met de opvoeding van hun kinderen (van 0 tot 18 jaar). Iemand van onze dienst komt minstens één keer per week bij hen thuis. Samen met de ouders zoeken ze naar oplossingen, op maat van elk gezin. Diensten die als eerste aanspreekpunt gelden zoals het CLB, Kind & Gezin of organisaties zoals het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg (OCJ) en het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling (VK) kunnen onze hulp voorstellen. Soms beslist de Jeugdrechtbank dat een gezin hulp nodig heeft en stelt zij een begeleiding door De Compagnie voor.

Ik ga er altijd vanuit dat ik omga met de kinderen, niet met hun problematiek.

klap' en bij Krinkel is dit het 'Krinkelmoment'.

Naast de mogelijkheid om elke regel te bevragen en –in consensus- te wijzigen, zijn er ook vaste wetten (zie kader). De wetten gelden voor iedereen en kunnen niet veranderd worden.

Als begeleider maken we slechts tijdelijk deel uit van het levenspad van elk kind. Daarom is het behouden of herstellen van de band met ouders, familie, vrienden en kennissen ontzettend belangrijk.

Koen Limbourg startte in Juno als stagiair en werd al gauw aangeworven als begeleider. De afgelopen 15 jaar deed hij ervaring op in elke afdeling, waardoor hij als geen ander de werking bij Juno kan beschrijven.

Ik zag veel positieve veranderingen. Zo kan een eenvoudige herindeling van beschikbare kamers zorgen voor een ruimtelijker gevoel. Dit brengt meer rust en bevordert de sfeer in een groep. Ook op praktisch vlak is het goed om te kijken naar hoe een groep zich (letterlijk) beweegt. Het is voor jonge kinderen bijvoorbeeld handig dat ze makkelijk van de leefgroep naar het speelklasje kunnen, zonder de hulp van een begeleider.

Een flex-ruimte mag zeker niet ontbreken. Die is er aansluitend bij de leefruimte van Kits. Hier kan je

discrete gesprekken voeren. Ouders kunnen er op een rustige manier, in alle privacy, samen zijn met hun kind(eren). Het is tof dat er in de nieuwe gebouwen zelfs meerdere flex-ruimtes zijn.

Zowel bij Kits als bij Krinkel verblijven er telkens 12 kinderen. Er is een bijzonder goede samenwerking tussen beide leefgroepen, maar toch leven ze ook apart. Ik vergelijk het met goede burens: je leeft wel in dezelfde omgeving, maar er zijn andere leefgewoontes en er gelden andere regels.

Ondanks de jonge leeftijd in deze groepen heeft iedereen een gelijke stem om dingen te veranderen. Dit gebeurt volgens de regels van 'Institutionele Pedagogie' (IP), een visie die overal in Jeugdzorg Emmaüs wordt toegepast (zie kader). Bij Kits noemen ze het 'Kits-

Begeleiders in de bijzondere jeugdzorg worden vaak geconfronteerd met schrijnende situaties. Dit is niet altijd even gemakkelijk.

Ik ga er altijd vanuit dat ik omga met de kinderen; niet met hun problematiek. Alles draait om de kinderen. Zij moeten vooruit. Natuurlijk mogen we de problemen niet ontkennen, maar ze mogen ook geen rem zijn. Mogelijk is er geen oplossing en zal de jongere moeten leren leven met zijn moeilijke situatie. 'Ocharme' zeggen, helpt dan niet. Misschien schermen begeleiders zich al eens af voor de achterliggende problematiek, maar we zullen nooit vergeten dat die er wel degelijk is. Wij geven de kinderen handvaten, maar uiteindelijk zullen ze zelf moeten werken aan hun toekomst.

In de residentiële afdelingen zetten we in op Institutionele Pedagogie (IP).

Die is gericht op de communicatie met jongeren, geeft hen een stem. Kenmerken van IP zijn:

- We creëren expliciet een 'wij', jongeren en begeleiders samen.
- We zetten voortdurend in op communicatie, bijvoorbeeld door gesprekken met de individuele jongeren, door goed uitgewerkte onthaalmomenten.
- We organiseren met een vaste regelmaat bewonersvergaderingen en beslissen in consensus.
- We vertrekken vanuit ieders passie en talenten.

"Het is er niet altijd even gemakkelijk en fijn. Toch weet ik dat, ook al zeuren begeleiders, ze me verder willen helpen."

"Ik heb er de ruimte gekregen om zelfstandig te worden en te weten wat ik wil in mijn leven. Zo weet ik dat ik mijn rijbewijs wil hebben, want de busverbinding naar Schoten is écht verschrikkelijk!"

"Dankzij Juno heb ik er eigenlijk een nieuwe familie bij: ik zie sommige andere jongeren een beetje als mijn broer/zus."

"Juno is een plek waar ze je verder helpen, je klaarstomen voor de volwassen wereld. Ze helpen je naar school gaan, winkelen, doktersafspraken maken, samenleven."

jongeren van Juno, werking Tokaïdo

Domeinwetten Juno

Een aantal ex-jongeren aan het woord

In een gesprek met hun vroegere begeleider Jan, kijken Cheyenne (22 jaar), Iris (23 jaar) en Femke (20 jaar) terug op hun verblijf in Juno. Cheyenne en Iris waren 8 jaar toen ze naar Juno kwamen. Femke is naar Juno gekomen toen ze 14 was.

Cheyenne: Het verblijf in Juno is soms zwaar. Na school kan je niet, zoals andere kinderen, naar je ouders gaan. Mensen kijken je raar aan omdat je in een instelling zit. Anderzijds leer je hier ook veel, vooral naar zelfstandig wonen toe.

Iris: Je krijgt veel structuur en je leert samenleven met andere jongeren. Op studio leer je echt voor jezelf zorgen. Gelukkig krijg je hiervoor de nodige tijd.

Femke: Ik heb vooral veel gehad aan Herwig, mijn individuele begeleider (IB), die er als vertrouwenspersoon altijd voor mij was.

Iris: Wanneer het niet klikt met je IB, kan je een andere IB vragen en ook na je vertrek in Juno laten ze je niet zomaar vallen. Ik ben zelfs - nadat ik een tijdje terug thuis gewoond heb - teruggekomen naar Juno. Daar ben ik nog steeds dankbaar voor; ook voor de latere ondersteuning na mijn tweede vertrek.

Cheyenne: In Juno wordt er naar je geluisterd en heb je inspraak. Je krijgt veel vrijheid om aan sport te doen of een andere hobby te hebben.

ben. Minder fijn is het budget van maar 50 euro per week. Dat is te krap, want daar moesten we alles van betalen.

Iris en Femke: Dat klopt, maar anderzijds wordt er wel geld gespaard voor het alleen wonen achteraf.

Cheyenne, Iris en Femke besluiten dit gesprek met enkele goede raadgevingen aan de jongeren die nu bij Juno verblijven:

- Maak het jezelf niet te moeilijk en werk mee met de begeleiding, die het goed met je voor heeft.
- Aanvaard de hulp die men je biedt, want alleen lukt het niet.
- Wees niet te koppig: leer uit het studio-wonen en spaar voor het alleen wonen. Op die manier wacht er jullie een mooie toekomst!

15 jaar van plannen, bijsturen, procederen en bouwen.

De charmante oude gebouwen van 'Den Bethanie' in Schoten waren al geruime tijd uitgeleefd. Daarom werd in 2004 een zorgstrategisch plan voor een nieuwbouw in Schoten (Begeleidingshuis Huize Bethanië) naar Brussel gestuurd. Daarna volgde een lange periode van plannen, bijsturen, procederen, stilstand, opnieuw bijsturen en bouwen. Intussen was de vzw Huize Bethanië samen gegaan met de vzw De Grote Robijn onder de naam van Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen en in Emmaüs ingekanteld. We spreken intussen ook van begeleidingshuis Juno in Schoten en niet langer van 'Den Bethanie'. Bart Frans, op dit moment technisch en facilitair directeur, was bij alle stappen van dit project betrokken.

EEN OF VIER GEBOUWEN

Na indiening van het zorgstrategisch plan werd Jef Van Oevelen aangeduid als architect om op hetzelfde domein huisvesting te voorzien voor 44 kinderen en jongeren verspreid over verschillende werkingen. In eerste instantie droomden we van verschillende units verspreid op het domein, maar dit bleek onbetaalbaar. We maakten toen de keuze om de verschillende werkingen in één gebouw onder te brengen, maar wel met de optie dat de verschillende werkingen, ingedeeld naar leeftijd, echt op zichzelf konden werken, zonder elkaar te storen.

PROBLEMEN MET TOELATING

Van bij aanvraag voor een bouwtoelating hadden de burens vele vragen. Begin van de 20ste eeuw had 'Den Bethanie' geen burens en was het midden in de bossen gelegen; intussen zijn we gelegen in een residentiële buurt. Een aantal burens vreesden een verdere uitbreiding van onze capaciteit, meer verkeershinder, ... In elk geval leefden er veel misverstanden over het werk van de bijzondere jeugdzorg. Het burensverzet verplichtte ons de plannen verschillende keren aan te passen. Ondertussen waren er ook wijzigingen in de bevoegdheden van de gemeentelijke en provinciale overheden en verschillende wijzigingen op vlak van o.a. de milieu-wetgeving. Ondanks de tegemoetkomingen van onze kant eindigde ons dossier bij de raad voor vergunningsbetwistingen in Brussel. Hier bleef ons dossier enkele jaren liggen. Er bleek niks tegen te doen, behalve wachten tot men de tijd vond om ons dossier te behandelen.

VERANDERDE INZICHTEN

Terwijl de plannen in Brussel stof aan het vergaren waren, veranderden de inzichten over hoe het gebouw ingedeeld moest worden. De overtuiging groeide dat het heilzaam is om maximale verbinding mogelijk te maken tussen de kinderen en jongeren die in Juno verblijven, over de verschillende leeftijden heen. Een oudere broer of zus, kan gerust mee TV gaan kijken bij de kleinere broer. Ook een jongere die een studio heeft, kan nog altijd in de leefgroep terecht. Het zijn nog steeds verschillende werkingen, aangepast aan de leeftijd, maar het gebouw hoe het nu is, nodigt bewust uit tot contact en samenwerking.

15 jaar geleden gingen we er ook nog vanuit dat jongeren zo snel mogelijk klaar moesten zijn voor het zelfstandig leven. Daarom hebben we ook voorzien in een ruim aanbod van goed uitgeruste studio's waar jongeren zelf hun potje kunnen koken. Ondertussen weten we dat dit zelfstandig leven op een studio best gecombineerd wordt met een woonkamer of een keuken waar men kan binnenvallen om zijn verhaal te doen, of af en toe eens samen kan koken. De leefgroepen voor de pubers zijn ondertussen ook veel kleinschaliger geworden.

Evengoed zijn we ervan overtuigd dat jongeren niet langer op hun 18de verjaardag moeten vertrekken. Indien er een vraag is

kunnen ze ook na hun 18 jaar nog door ons begeleid worden.

Het voordeel van het langdurige traject dat we liepen met de nieuwbouw, is dat we de plannen ook nog konden bijsturen, rekening houdend met de pedagogische inzichten.

We investeren nu ook bewust in contacten met de buurt, het wijkcomité en de gemeente. We kwamen uit een tijd van 'leven en laten leven'. De burens wisten niet wie wij waren. Ondertussen weten we dat we elkaar soms nodig hebben en dat alle steun welkom is.

DE WERKEN ZELF

De toewijzing van de werken via openbare aanbesteding ging ook niet zonder betwisting. Hierbij kregen we opnieuw te maken met juridische stappen én vertraging. Maar eens de bouwwerken van start gingen, liep het als een sneltrain. Op een bepaald moment liepen we een half jaar voor op schema. Tot één van de onderaannemers financiële problemen kreeg. We hadden veel geluk dat er geen faillissement werd uitgesproken voor de ruwe afwerking van ons gebouw.

Er lagen vele hindernissen op het traject tussen planning en realisatie van een nieuwbouw, maar we zijn bijzonder blij met het resultaat. Het bouwproces in Juno is een schoolvoorbeeld over wat er allemaal fout kan lopen als men een bouwproject in de jeugdzorg wil realiseren.

“Welke soep is het vandaag?”

Maandagnamiddag, 14u30: Marleen en Hilde, de huismoe- ders van Kits en Krinkel gunnen zichzelf een zeldzaam rustig momentje. De heerlijke geur van versgebakken taart vult de ruimte. De jarenlange ervaring van beide dames, respectievelijk 42 en 36 dienstjaren, brengt het gesprek al snel op lang vervlogen tijden.

Marleens moeder werd hier grootgebracht en zelf heeft ze hier als kind nog op de lagere school gezeten. Marleen heeft 'bobonne' nog gekend: zij was de toenmalige directrice en één van de juffrouwen die de opvang van jongeren in Schoten heeft opgestart. Hilde startte hier eerder toevallig. Via het Doppersatelier, waar ze allerlei cursussen volgde, kwam ze te weten dat er een vervanging gezocht werd voor een opvoedster. Met haar diploma van kinderverzorgster kon ze onmiddellijk aan de slag.

Er is geen 'grootkeuken' meer zoals vroeger. Zelfs de broodmaaltijden werden toen nog per bordje klaargelegd. Iedereen kreeg hetzelfde.

Tijden veranderen en gelukkig moeten Hilde en Marleen nu geen kousen meer stoppen en is ook de handwas verleden tijd. Toch wordt hun taak vaak onderschat, menen zij. Met gemiddeld 2 tot 3 wasmachines per dag - bij Krinkel kunnen er dat zelfs al eens 6 zijn - is het duidelijk dat dit een groot deel van hun tijd in beslag neemt. Zij bestellen ook het eten voor een week, poetsen de gezamenlijke leefruimten, brengen de jongste kinderen naar school en zorgen voor een warme huiselijkheid in de groepen.

Hoewel de meeste voedingswaren door de bakker en een foodservicebedrijf worden aangeleverd, gaan Hilde en Marleen ook regelmatig zelf boodschappen doen. Zij kopen dan verse groenten of iets extra's

op vraag van een jarig kind. Marleen is fier op de netheid van haar koelkast. Dit is ook erg belangrijk, want op onregelmatige tijdstippen komen de inspecteurs van het voedselagentschap op controle. Alles moet dan pico bello in orde zijn.

15u30: een jongere van Krinkel komt terug van school. Hij steekt zijn hoofd binnen en vraagt welke soep het is. 'Groentesoep, kijk maar eens in de pot', zegt Marleen.

Als huismoeder kan je weinig fout doen, vindt Marleen. Kinderen zeggen: "Eigenlijk doe jij wat mijn mama doet". Wanneer Hilde of Marleen met vakantie zijn, wordt er gegarandeerd naar hen gevraagd. Afhankelijk van kind tot kind ontstaat er wel een band. Tegelijk bewaren ze een zekere afstand. Waar Hilde vroeger al eens enkele kinderen mee naar huis nam om samen Kerstmis te vieren, bijvoorbeeld, is dit nu ondenkbaar.

Beiden halen veel voldoening uit hun werk. Ze stralen ook terwijl ze erover vertellen. Het feit dat ze zelf moeder zijn, is zeker een voordeel. Zo wordt er thuis al eens een gerechtje 'uitgetest'. Ze houden ook van de afwisseling in het werk. Het is een zelfstandige, verantwoordelijke job waarbij een goed contact met de kinderen en de begeleiders belangrijk is.

GRASDUINEN IN DE FOTO'S UIT DE OUDE DOOS

E.H. Frans Stuckens, "Mijnheer bestuurder" van huize Bethanie Aalmoezenier in de gevangenis in Antwerpen gaf tevens les in de Jozef De Bomstraat

Directrice juffrouw Josephine Provot, beter bekend als "Bebonne"

De doktersvilla zoals ze werd aangekocht in 1922

De pastorij

Aan de villa werd een kapel gebouwd

MEMORABELE DATA

1922

Aankoop dokterswoning in Schoten door Caritas vzw, o.l.v. E.H. Frans Stuckens - ook "Mijnheer bestuurder" genoemd.

1930

Vanaf de jaren '30 werden er ook kleuters en lagere school kinderen gehuisvest.

1945

Na de oorlog werden vooral procureurskinderen opgenomen.

1979

Huize Bethanië vzw werd erkend als begeleidingstehuis door de dienst Jeugdbescherming van het Ministerie van Justitie.

Een dag in Tokaido met hoofdbegeleider Tim

HOE BEGINT EEN DAG GEWOONLIJK IN TOKAÏDO?

Onze jongeren staan, al dan niet zelfstandig, op om naar school of dagbesteding te gaan. Hoe vroeg de dag begint, is dus een stuk afhankelijk van de school. Sommige jongeren zijn lang onderweg, anderen hebben gekozen voor een school hier in Schoten. Van een gezamenlijk ontbijt is er dus, jammer genoeg, niet altijd sprake.

TIJDENS DE SCHOOLUREN HEBBEN JULLIE DUS GEEN JONGEREN IN HUIS? LIGT HET LEVEN DAN OOK VOLLEDIG STIL?

Nee hoor. Allesbehalve zelfs! Dit zijn de momenten waarop begeleiders tijd hebben om hun agenda af te werken. Huisbezoeken bij het netwerk, schooloverleg en contacten met andere betrokken instanties maken hier een groot deel van uit. Maar ook administratief werk zoals verslagen schrijven, telefoontjes doen en de financiën horen hierbij. Dit zijn ook vaak de momenten waarop er tijd is voor overleg

tussen begeleider, maatschappelijk werkster en teamcoördinator in functie van het traject van één van de jongeren.

Daarnaast moet er ook nog een agenda van de jongere afgewerkt worden.

Hoewel we trachten zoveel mogelijk samen met de jongeren te ondernemen, zijn er soms zaken die door ons afgehandeld worden. Ik denk hierbij aan praktische zaken

zoals een sleutel regelen bij onze facilitaire dienst, een tandartsafpraak maken of informeren bij sportverenigingen. Wanneer de jongeren terug zijn van school, worden de resterende agendapunten samen overlopen. Dit noemen wij ons ont-haalmoment.

EN WAT MOETEN WE ONS HIERBIJ CONCREET VOORSTELLEN?

We willen onze jongeren warm ont-

halen na een vermoeiende schooldag. We vinden het belangrijk dat er tijd en ruimte gemaakt wordt om over hun dag te vertellen. Daarnaast biedt het hen de gelegenheid vragen te stellen aan hun begeleider. Zo hebben sommige jongeren af en toe behoefte aan ondersteuning bij hun huiswerk, terwijl een andere jongere zin heeft in gezelschap bij het koken. Door een vast moment af te spreken om deze vragen te stellen, verkleinen we het risico dat we zaken vergeten of achter de feiten aan lopen.

ZIJN ER NOG ZULKE MOMENTEN BINNEN JULLIE WERKING?

Op maandagavond hebben we onze jongerenvergadering, waar jongeren en begeleiders afspraken maken rond het dagelijks leven in de groep. Jongeren leren hier hun mening verwoorden, argumenteren en compromissen sluiten. Daarnaast bevordert dit sowieso het samenleven. We hebben ook tweemaal per week een atelier 's avonds. Een atelier wordt georganiseerd door een begeleider vanuit zijn of haar

passie. Jongeren zijn vrij om hieraan deel te nemen en zo eventueel nieuwe interesses aan te boren. Veel van onze begeleiders sporten graag en dit is te zien in ons huidig atelieraanbod. Daarnaast werken we samen in de tuin, maken we gezichtsmaskers of bakken we muffins. Ongeacht het aanbod, is het inspirerend om het enthousiasme van een begeleider te zien overgaan op de jongeren.

HOEWEL ER EEN DUIDELIJKE DAGSTRUCTUUR AANWEZIG IS, MERK IK DAT ER IN TOKAÏDO OOK RUIMTE IS VOOR GEWOON 'GEZELLIG SAMEN ZIJN'.

Dat is zeker iets waar we veel belang aan hechten. Of het nu een atelier is, een daguitstap of (verjaardags)feest: verbondenheid is troef. Ondanks de drie verschillende werkingen binnen Tokaido (leefgroep - leerstudio - studio), proberen we steeds om alle jongeren te bereiken. Binnen een veilige groepsdynamiek kunnen jongeren namelijk van elkaar leren en misschien zelfs vriendschappen maken.

'De strijk' in de ruimte die nu school 't Lommert is. Aan een communiekleed werd wel een dag en een nacht gestreken

Een nieuw tijdperk brak aan toen juffrouw Smolders Bebonne opvolgde als directrice.

Juffrouw Mit, juffrouw Coenegracht, juffrouw Van Borm, Gusta, juffrouw José, Gust, Marie Louise, Madam Mia, Jeanine, juffrouw Smolders

Deze gebouwen werden in 1946 en 1952 bijgebouwd

De kleinste wasmachine had in Parijs zelfs een prijs gewonnen

Met dank aan Maria en Willy, Gusta en Gust, Monique en Freddy

1994

Oprichting van De Trap, een trainingscentrum voor kamerwonen. Er werden 5 studio's op het terrein gebouwd, en een trainingsgroep voor 10 jongeren.

1997

Opstart thuisbegeleidingsdienst De Compagnie

2001

Beheer werd overgedragen aan de Groep Emmaüs

2007

Nieuwe naam voor begeleidingshuis: JUNO

Oldtimerbeurs in Schoten ten voordele van Juno

Bert Batens, gemeenteraadslid in Schoten en leerkracht L.O., heeft al enkele malen een evenement georganiseerd ten voordele van begeleidingshuis Juno. Hij wil graag lokale projecten steunen en kent één van de jongeren in Juno. Vorig jaar was hij zijn klastitularis en sindsdien hebben ze een goede band.

Op 15 september 2019, van 9u tot 15u, organiseert Bert samen met Walter Brat, schepen in Schoten, een oldtimerbeurs op het gemeenteplein van Schoten. Er zullen hapjes en drankjes zijn en de opbrengst hiervan gaat naar integraal naar Juno. De leerlingen van Bert hebben ook een levensgrote brievenbus gemaakt waar mensen een vrijwillige bijdrage in kunnen deponeren.

Nu nog hopen dat het weer wat meezit, zodat het een geslaagde dag mag worden!

Borage-minivoetbaltoernooi

Het Borage-voetbaltoernooi, ter nagedachtenis van de met de fiets verongelukte Boris Lauwers, is op 18 mei aan de tweede editie toe. Vorig jaar is een deel van de opbrengst hiervan geschonken aan Juno. Van dat geld is er op de speelweide van de nieuwe gebouwen een stevige speeltribune gebouwd.

Zijn moeder, Christel, vertelt waarom ze Juno steunen. 'Wij woonden in de buurt van Juno en Boris vond altijd dat de kinderen evenveel kansen op speelvreugde verdienden als hij, die in welstand was opgegroeid. Daarom blijven ook wij Juno steunen.'

Lauren Baeyens, vriendin van Boris, zegt dat ze heel blij zijn met de bestemming van het geld voor Juno en hoopt na 18 mei ook een deel van de opbrengst aan Juno te kunnen schenken.

Borage-minivoetbaltoernooi, zaterdag 18 mei 2019, de hele dag en nacht in Bouckenborghpark.

Meer info via tornooi@borage.be

“Ik moet sterk zijn”

In een aangrijpende reportage van Nic Balthazar, vertellen enkele van onze jongens hun verhaal. Een verhaal van doorstane angsten, onzekerheid en wanhoop maar ook van vertrouwen in de toekomst en hoop op een beter leven.

Zabi: “Mijn wereld was klein. Ik ging naar school in mijn dorp. Ik vertrok van thuis naar school en terug naar huis. Alles was eenvoudig.

Opeens veranderde alles: je moest vechten voor je leven. Eerst gingen we naar Kaboel, de hoofdstad van mijn land. Later trok ik met mijn vader naar Iran. Daar was het vechten voor je leven.

In België ben ik nu alleen, zonder familie. Toen ik hier aankwam kende ik niemand. Ik kon met niemand praten. 's Nachts droom ik van mijn familie. Ik heb geen enkel contact met hen. Ik weet niet waar ze zijn. Ik moet sterk zijn. Ondanks de moeilijkheden moet ik blijven vechten en sterk zijn.”

Fawad: “Het is moeilijk. Verder leven in mijn land was gevaarlijk. Onderweg heb ik mensen gezien die geen water hadden. Ze waren bijna dood. Toch bleven ze verder

stappen. Ik heb veel dode mensen gezien. Het was moeilijk. Het was echt moeilijk. Maar we hebben het gedaan.

Ik ben in België aangekomen en ik had geen ouders, geen broer en geen zus meer. De eerste maand was heel erg moeilijk. Ik had ook geen kleding. Later wil ik auto-mecanicien worden.”

Yunus: “De eerste dag in België was ik in Brussel. Brussel is een mooie stad. Alles was mooi, maar ik kon met niemand praten. De taal spreken is belangrijk. Later wil ik ook Frans en Duits leren. Ik wil graag bij de politie gaan werken. Zo kan ik andere mensen helpen.”

Bekijk de hele reportage 'Wij zijn mensen' van Nic Balthazar op Youtube.

“Het leven in een groep heeft zo zijn voor- en nadelen. Enerzijds is er altijd leven in de brouwerij en doen we samen leuke dingen. Anderzijds zorgt dit vaak voor ruzies, soms zelfs over de meest idiote zaken. Toch vind ik het belangrijk om 'samen' te zijn (red. 'Biz Ikki' is Oezbeeks voor 'wij samen'). Zowel van de jongeren als de begeleiders kan ik iets leren.”

een jongere van Juno, werking Biz Ikki

Ronny is mijn studiezoon

Dubbelinterview met Ronny, jongere van Juno, en Anneleen, huiswerkbegeleider.

Na 25 jaar lang en hard werken, besloot Anneleen het bedrijf waarin ze werkte te verlaten, een sabbatical te nemen en na te denken over wat ze nu wilde gaan doen. Geheel toevallig stootte ze op een advertentie voor huiswerkbegeleiding. Sindsdien begeleidt ze Ronny met zijn huiswerk. Anneleen: “Het was dus een samenloop van omstandigheden; het lot heeft dat zo beslist.”

Wanneer we Anneleen vragen naar haar band met Ronny, zoekt ze naar haar woorden. “Op het vlak van studies, ga ik met hem om zoals ik met mijn eigen kinderen omga. Ik kan soms heel hard zagen, preken en ambetant doen, omdat ik zo graag wil dat hij er door is. Hij is mijn studiezoon. Onze band zorgt ervoor dat ik dat kan doen, anders zou ik hem al lang verloren zijn.” Ronny vult aan: “Maar ik heb dat ook nodig, streng aangepakt worden. Anders werkt het niet.”

De huiswerkbegeleiding is in september 2017 gestart, maar Anneleen en Ronny zijn pas intensief gaan samenwerken tijdens de eindexamens van vorig schooljaar omdat het er toen niet goed uitzag en hij anders niet zou slagen. Anneleen geeft huiswerkbegeleiding bij haar thuis.

Anneleen: “Eerst was de huiswerkbegeleiding op de studio van Ronny, maar dat liep niet zo vlot.”

Ronny: “Dat was nog in de oude gebouwen en ik kon mij daar niet goed concentreren.”

Anneleen: “Na een tijdje is ons contact ook verwaterd. Ronny zocht excuses om toch niet af te spreken, dus dan ben ik ook gestopt met het te vragen. Tot dat ze mij gebeld hebben voor de eindexamens

voor een intensieve begeleiding. Ik wilde dat doen, op één voorwaarde: dat Ronny bij mij thuis kwam studeren. Achteraf is gebleken dat dat een geniale ingeving is geweest.”

“Het is mijn levenswerk dat hij zijn diploma haalt.”

Ronny gaat sindsdien elke dinsdagavond naar Anneleen thuis voor huiswerkbegeleiding. Tijdens de examens gaat hij zelfs elke dag na school.

Anneleen: “Ik ondervraag hem en hij mag pas terug naar Juno als hij het kent. Soms is dat pas 22u, 23u.”

Ronny: “Voor mij was dat in het begin raar om zo bij Anneleen thuis te komen, want we kenden elkaar niet zo goed. Maar het bleek goed te klikken met haar man en met de kinderen. En nu is dat heel leuk en niet meer raar.”

Anneleen: “Dat is ook door wie Ronny is. Mijn man had hem een

kwartier gezien en vond het meteen goed.”

Ronny: “Ik mag werken in de bureau van Anneleen. Als ik iets niet begrijp, dan roep ik haar erbij.”

Anneleen: “Zo hebben we op een avond na 22u nog geskypet met een vriendin van mijn dochter die chemie studeert, omdat hij iets niet begreep van zijn leerstof chemie. Zij heeft dat dan uitgelegd en dat examen is gelukt.”

Op het einde van het gesprek willen we ook nog graag weten hoe Ronny de band met Anneleen omschrijft.

Ronny: “De band met Anneleen en haar gezin is goed. Dat zijn heel leuke mensen. Ze zit wel heel erg achter mijn veren.”

Anneleen: “Ik heb toegang tot zijn Smartschool, dus ik kan zien wanneer hij een test heeft.”

Ronny: “Ze kan dus ook mijn punten zien, maar ik vind dat niet meer dan logisch.”

Anneleen: “Het is mijn levenswerk dat hij zijn diploma haalt. En ik zou iedereen willen aanraden om huiswerkbegeleiding op dezelfde manier te organiseren; dat werkt echt goed.”

Tijd en zin om ons vrijwilligersteam te komen versterken?

Laat van je horen op vrijwilligers.jeugd zorg.antwerpen@emmaus.be of 0476/86 59 46

Ouders van een jongere bij De Compagnie

De ouders van Lars leerden de werking van De Compagnie kennen via de contactpersoon van het CLB (Centrum voor LeerlingenBegeleiding).

Het gedrag van Lars baarde zijn ouders al langer zorgen. Reeds toen Lars in de laatste kleuterklas zat, hadden zij regelmatig gesprekken met het CLB. De ouders wisten zich geen raad meer; het werd hen allemaal te veel en ze wisten niet meer hoe ze op een juiste manier konden reageren op zijn gedrag. Het werd steeds

moeilijker en Lars werd hoe langer hoe meer agressief. Na verder onderzoek en in nauw overleg met de ouders, heeft het CLB het gezin op de wachtlijst gezet voor thuisbegeleiding. Na ongeveer 1,5 jaar was er ruimte bij De Compagnie. Het gezin werd per telefoon gecontacteerd en zo kregen ze te horen dat een begeleiding via De Compagnie kon worden opgestart.

Deze opstart bij de Compagnie betekent dat er nu minimaal 1 keer per week een thuisbegeleider over de vloer komt bij het gezin. De ouders

geven aan dat dit voor hen een hele verademing is. In de periode vooraf hebben ze zich soms zo hulpeloos gevoeld, dat de gesprekken nu een ruggensteun betekenen. De begeleiders van De Compagnie geven tips die de ouders kunnen gebruiken in hun aanpak naar Lars toe.

De ouders van Lars hadden reeds eerder ervaring met een vorm van thuisbegeleiding vanuit een andere dienst. Zij werkten toen rond de principes van Triple P. Hierdoor had het gezin al een idee van wat ze van de thuisbegeleiding van De

Compagnie konden verwachten.

Tijdens de huisbezoeken worden de problemen besproken die zich voordoen. Het gezin kan raad vragen over de moeilijkheden die ze ondervinden. Omdat deze huisbezoeken op regelmatige tijdstippen plaatsvinden en omdat er veelvuldige gesprekken gevoerd worden, kunnen begeleiders van De Compagnie de nodige tips aanreiken. Zo wordt het voor het gezin eenvoudiger om met de problemen om te gaan. Op deze manier wordt ervoor gezorgd dat moeilijke situaties niet meer zo veel voorkomen.

Voor de ouders van Lars voldoet de begeleiding van De Compagnie volledig aan hun verwachtingen. Zij ondervinden dat ze een hele evolutie hebben doorgemaakt. Als voorbeeld geven ze de ochtendroutine: bij de start van de begeleiding was dit een wederzijds groep en getier. Op dit moment verloopt alles nu veel rustiger.

De ouders geven aan dat ze dit zeker te danken hebben aan de hulp van de begeleiders van De Compagnie.

We hebben de deuren open gezet

Elke Horsten werkt al 19 jaar in begeleidingshuis Juno. Ze begon als stagiaire in kringel, werd leefgroepbegeleider en daarna hoofdbegeleider. Ze is nu al een aantal jaren hoofdbegeleider in Tokaido.

Juno kende altijd al verschillende leefgroepen en werkingen. Vroeger draaide elke werking op zich, we kenden elkaar en de jongeren van de andere groepen amper. Broers en zussen in de verschillende groepen hadden wel contact, dat werd besproken op de vergadering. Als er problemen waren, werden die binnen een team opgelost. Elke werking had zijn eigen tuin, afgeschermd met een haag én een poortje. Sommigen hadden een zwembad. Het was not done dat dit door andere groepen zou gebruikt worden.

De laatste 6 à 7 jaar is dit sterk geëvolueerd. Els Lieckens heeft daar als verantwoordelijke een belangrijke rol in gespeeld. We organiseren nu domeinvergaderingen met kinderen, jongeren, facilitaire en pedagogische medewerkers over

Broers en zussen slapen geregeld samen. Een jongere die tv gaat kijken in een andere leefgroep is geen uitzondering meer.

Bij aanvang bood Biz Ikki onderdak aan 15 niet begeleide minderjarige vluchtelingen. De jongens met Afghaanse roots woonden samen in één huis. Na een tijd werd duidelijk dat deze omkadering niet de kansen bood waar de jongeren recht op hadden. Het is mooi om zien en voelen hoe we als organisatie samen nadenken om zorg op maat te realiseren. De 15 jongeren zijn nu opgenomen over de verschillende leefgroepen en studio werkingen heen.

WE HALEN OOK BEWUST DE BUITENWERELD BINNEN.

In Juno is het altijd de gewoonte geweest om bij verjaardagsfeestjes vriendjes uit te nodigen. Ondertussen is het heel gewoon om je vrienden mee te brengen na school of uit te nodigen in Juno, ze kunnen zelfs blijven slapen. Dit is voor ons niet meer dan evident.

de sportdienst, Laura van de jeugd-dienst en An van de cultuurdienst hebben we zeer goede contacten. Het is bijzonder fijn om te ervaren hoe betrokken ze zijn en wat ze mogelijk maken zoals zwembeurten en sportkampen of mee nadenken over een omnisportveld op het domein.

Elke dinsdag komt Sieg, sportleraar via de gemeente, langs om met de kinderen te sporten. We namen deel aan het jeugdtreffen in Schoten en werden uitgenodigd voor de quiz van de Chiro. Ondertussen zijn een aantal van onze kinderen lid van een Chiro- of Scoutsgroep. Ook daar is het enthousiasme groot, ze werken trouwens mee aan ons openingsfeest.

Recent heeft de sportdienst samen met ons een geweldige campagne rond de Warmste Week georganiseerd ten voordele van Juno. Dat was een hartverwarmende ervaring voor groot en klein, mét een mooie opbrengst.

Ook de contacten met omliggende scholen zijn intens. Elke weekdag komen er leerlingen van het vijfde jaar van Vita et Pax voor huiswerkbegeleiding, de ouders van Sint-Lutgardis verzamelden duurzaam speelgoed en materiaal en Campus Kajee, de school aan de overzijde van de straat, organiseerde een chocoladeverkoop in het kader van de Warmste Week. Dat bracht meer dan € 5000 op.

We hebben grote stappen gezet in de onderlinge samenwerking op het domein. Het is voor iedereen duidelijk; we zijn samen verantwoordelijk voor hoe het hier aan toe gaat. Het is ook voor iedereen duidelijk dat de ruimere samenwerking met de plaatselijke gemeenschap de kansen vergroot voor onze jongeren. Door met en vanuit Juno te netwerken vergroten de kansen voor onze jongeren op een betere toekomst.

het gebruik van het zwembad of over de inrichting van "ons" domein. Ontmoeten en doorpraten tot er consensus is. Plots was er dan ook meer sprake van "ons" domein. De eerste keren was dat best spannend. Maar het gaf een geweldige boost aan de gelijkwaardigheid, de betrokkenheid en de onderlinge verbondenheid. Sinds een vijftal jaar organiseren we Juno's Got Talent, een spetterende show waarbij de kinderen en medewerkers hun talenten in de verf zetten. Elke vakantie houden we een domein-activiteit zoals een barbecue, het blote voetenpad, een pretpark. Groot en klein gaan dan samen op stap. We vinden het nu niet meer dan normaal dat kinderen en jongeren bij elkaar binnen lopen. Er worden natuurlijk wel afspraken gemaakt.

Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen heeft een groot respect voor vrijwilligers

Johan werkt al bijna zes jaar als vrijwilliger bij Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen. Hij doet de wekelijkse posttoer tussen de verschillende afdelingen. Via de website www.vrijwilligers.be is hij terecht gekomen bij onze organisatie.

Johan vertelt dat hij vrijwilligerswerk wil doen als het 'zin geeft' en zorgt voor zingeving. Hij is op gevraagd pensioen, maar wil toch nog graag actief blijven. Johan: "Hoewel ik graag 'op mijn eigen eiland' verblijf, vind ik sociaal contact met anderen ook belangrijk. Ik ben ook blij dat er af en toe iets georganiseerd wordt, waarop wij als vrijwilliger ook worden uitgenodigd."

Johan staat er elke maandag opnieuw voor de posttoer. Hij wil dit doen omdat hij op deze manier

de organisatie kan ondersteunen, ook al staat hij niet rechtstreeks in contact met de jongeren.

Johan: "Ik wil graag deel uitmaken van Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen vanwege de bevoegdheid van de medewerkers. Het zijn stuk voor stuk mensen die gedreven zijn om de jongeren de beste zorg te geven en dat is mooi om te zien."

Johan vertelt dat Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen een groot respect heeft voor de vrijwilligers. "Ik word ervoor bedankt als ik iets doe en echt mee opgenomen in de organisatie."

Hij vindt het belangrijk dat jeugdzorg meer middelen krijgt. "Nu ik er van dichterbij bij betrokken ben, begrijp ik beter de nood aan middelen om voor een optimale werking te kunnen zorgen."

Het lucht op om te kunnen praten over wat er allemaal gebeurt in mijn leven

Interview met Faith, begeleid door Gwen van Kamino

HOE BEN JE HIER TERECHT GEKOMEN?

In 2012 verbleef ik bij een pleeggezin, waar ik me afgesloten voelde van de wereld. Ik had nauwelijks contact met vrienden of familie en mocht mijn GSM niet gebruiken. Ik vond dit vreselijk en ben daarom bij mijn mama gaan wonen. Maar er was veel ruzie en mijn jongere zus en ik waren niet altijd veilig bij de toenmalige vriend van mijn mama. Ik ben dan nog even bij mijn moeke gaan wonen, maar ook hier boterde het niet altijd. Toen ik 17 werd, heeft de jeugdrechter mij voor de keuze gesteld: ofwel naar een instelling, ofwel alleen gaan wonen. Ik ben dan alleen gaan wonen.

HOE HELPT GWEN JOU?

Gwen ondersteunt mij vooral bij praktische zaken zoals het aanvragen van een leefloon, het zoeken naar een betaalbaar appartement, het ordenen van mijn administratie en het meegaan naar bepaalde afspraken (OCMW, mutualiteit, school,...).

Daarnaast luistert zij naar mij. Het lucht op om te kunnen praten over wat er allemaal gebeurt in mijn leven.

BEN JE TEVREDEN VAN DE HULPVERLENING?

Ja, ik ben tevreden. Binnenkort word ik 21 jaar en stopt de begeleiding, dit vind ik spijtig. Ik vind het namelijk wel leuk dat er wekelijks iemand langs komt. Het grote minpunt vind ik de vele wissels bij de begeleiders. Het is moeilijk om telkens opnieuw een vertrouwensrelatie op te bouwen.

"Jij hebt mij al zo veel en goed geholpen! Eigenlijk ben jij een beetje mijn rots in de branding geworden, een steun in donkere tijden en het duwtje in de rug dat ik toch af en toe wel nodig heb om mij, en dus ook mijn zoon in de goede richting te sturen. Ik ben Juno en vooral jou hier heel erg dankbaar voor!"

een ouder

